

Στρατού τὸ ἔργον.

Τότε ἀπεστάλη ἕνας φοιτητὴς στὴν Ἀθήνα γιὰ νὰ κανονίσῃ τὸ ζήτημα αὐτὸ, ἀλλὰ ἐγώσθη πρὸς μερῶν ἀγανακτικῶν καὶ ἀνηγγελετικῶν ὅτι βόηκε τὸν πρόεδρο τῆς «Ἐνώσεως» ἀνταλλάσσοντα ἀποθηματικά μετὰ τοῦ Πατριωτῆ ἀλληλογραφία! Ὁ Πατριωτὴς ἦταν τότε ὁ πρόεδρος τῶν προδρόμων τῶν Συντεχνιῶν, ὁ ἀρχηγὸς νὰ ποῖμε τὸ ἐργαζομένον κόμμα, ἀπὸ τὸν ὁποῖο περιμενόνταν... ἡ σωτηρία τῆς Πατρίδος!

Ὁ Τοιτοῦλιας, συνεννοούμενος μετὰ τὶς συντεχνίες, ἔκανε πᾶν λογικὰ καὶ φρόνιμα, ὅπως εἶχεν ὑποδείξει, ἄλλωστε, καὶ ὁ Ζορκιάς, ἀλλὰ πού νὰ τ' ἀκούσουνε αὐτὰ οἱ ἄλλοι φοιτηταί.

Αὐτοὶ δὲν ἤθελαν εἰρήνην καὶ ἀμνηστία, ἀλλὰ πόλεμον. Ἀρχίσανε λοιπὸν νὰ βρίζουν τὸν πρόεδρο καὶ τὸ συμβούλιόν του: — Ἀκούς ἐκεῖ, ἔδω νὰ γίνετα ἐπαναστάσις κ' αὐτὸ νὰ πᾶν στὴν ἐκκλησία!

— Καλὰ, ἐπὶ τέλους, φρωτοῦσε ὁ μακαριτὴς Θάνας Λοιδωφίτης, ἀλλὰ νὰ δοῦμε πότε θάρρημα;

— Σὰν τελειώσῃ ἡ λειτουργία καὶ δὲν τοὺς πιάσουν οἱ χωροφυλάκες.

— Μὰ γιατί; Γιατί πύργανε στὴν ἐκκλησία;

— Ὅχι γιὰ τὴν ἐκκλησία, ἀλλὰ γιατί θὰ μᾶς χαρακτηροῦν ὡς Μηδενιστὰς.

— Μηδενιστὰς, λέει! Τί Μηδενιστὰς;

— Βέβαια Μ η δ εν ι σ τ ἄ ς, ἀφοῦ κάμαμε μᾶ... ν ο ὄ λ α !

Τέλος κατὰ τὸ ἀπόγευμα, συντεταγμένον, πλήρως καὶ κατὰ τετραδάς, ἔφτασε ἡ «Πανεπιστημιακὴ Ἐνωσις» στὸ Γουδί, μετὰ τὸν πρόεδρο ἐπὶ κεφαλῆς καὶ τὸ συμβούλιόν της.

Ἐν τῷ μεταξύ ἡμῶς εἶχε γτάσει καὶ ἡ... ἀμνηστία!

\*\*\*

Μετὰ τὸ κίνημα τοῦ Γουδίου, ἡ «Πανεπιστημιακὴ Ἐνωσις» τοιοῦτον καὶ τοιοῦτον κέρως πήρε, ὅσπε καὶ βροχὴν ἐπιτοκίων νὰ λαμβάνῃ ἀπὸ τοὺς Πανελλήνους, οἱ ὅποιοι ζητοῦσαν νὰ τοὺς βρῇ... θέσι, καὶ ἀπὸ διαφόρων ἀνταρξαζομένων, πὸς ζητοῦσαν χάριν καὶ ἐλεηθερίαν!

— ... τ ὄ ρ α π ο ὗ ἐ λ λ ε υ θ ε ρ ὄ σ α τ ε, μ ᾶ ς γ ρ ᾶ ν α ν ε, ὄ λ ο τ ὸ Ρ ω μ α ἰ ὶ ο ὗ ἐ λ λ ε υ θ ε ρ ὄ σ τ ε κ α ἰ μ ᾶ ς.

Ἡ «Ἐνωσις» εἶχε περὶ γιγαντοῦθι...

ΣΤΑΜ, ΣΤΑΜ.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ἡ συνέχεια.

ΑΠ' ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ὁ περίφημος θεατρικὸς συγγραφεὺς Ἐδμόνδος Ροστάν δηλοῖται ὅτι διὰν ἦταν μαθητὴς τοῦ εἶχε δοθεῖ στὸ σχολεῖόν ἕως θέμα μᾶς ἐκθέσεως «Ἡ συνάντησις τοῦ Μ. Ναπολέοντος καὶ τοῦ Τάλμα», θέμα πού ἀπετίθετο γνωστὸ καὶ γιὰ τὸ ὁποῖο δὲν τοὺς ἐδόθηκε καμμιά ἐξήγησις.

Ὁ μικρὸς Ροστάν δὲν ἔξερε καὶ πολὺ καλὰ τὸν Τάλμα. Θυμῶν μόνον ἀμυδρὰ, ὅτι τὸ ὄνομα Τάλμα σχετιζόταν μετὰ τὸ θεάτρο καὶ ἐπειθεῖ εἶχε κατὰλήξει εἰς — α — νόμισε ὅτι ἐπρόκειτο περὶ... θεατρίας.

Γιὰ νὰ μὴ δώσῃ λοιπὸν τὸ τετραδίον τοῦ ἄγγραφου στοὺς καθηγητὰς, ἐπᾶσε μετὰ τὴ φαντασία του μὴ ρομαντικῆ σκηρῆ, κατὰ τὴν ὁποία ὁ ἀθάνατος Κοροικανός, κατὰπληρωτος μπόρς στὴν ὀμορφιά... τῆς Τάλμα, προβαίνει σὲ μὴ ἀτέλειότη ἀισθηματικῆ ἐξομολόγησι καὶ προσφέρει στὴ λατρευτῆ του καλλιτέχνιδνα ἕνα πολύτιμο περιδέραιο!..

Κατόπιν αὐτοῦ ὁ Ροστάν τιμωρήθηκε ἀπὸ τὸν καθηγητὴ του νὰ ἀντιγράψῃ... πεντακόσιες φορές τὴ φράσι:

— Ὁ Τ ἄ λ μ α ε ἰ ν ε ἄ ν τ ρ α ς ! ! ! . . .

\*\*\*

Ἄλλοτε πάλι, διὰν ὁ Ροστάν εἶχε μετὰ νεώτατος καὶ τιμητικώτατα στὴ Γαλλικὴ Ἀκαδημία, ἕνας λογοτέχνης μετριωτικῆς τάξεως καταφερόταν ἐναντίον τῶν ἀκαδημαϊκῶν λυσσοδῶς.

— Αὐτοὶ οἱ σαράντα ἀθάνατοι, ἔλεγε εἰρωνικά, μόλις ἔχουν πνεῦμα γιὰ τέσσερους... —

Ἐχετε δίκιο, τοῦ ἀποκρίθηκε ἐτοιμώτατα ὁ Ροστάν. Μᾶς λείπει ἕνα μηδενικό γιὰ νὰ γίνουμε 40 καὶ θάμαστε εὐτυχεῖς νὰ σᾶς βλέπαμε ἀναμεταξὺ μας!..

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΩΔΗ ΠΡΟΣ ΤΟ ΣΗΣΤΙΟ

(ΤΟΥ ΟΡΑΤΙΟΥ)

Τὸ καλοκαίρι τ' ὄμορφο καὶ τὸ γλυκὸ ξεφύρι τὴν ἄγρια δειχνε χειμωνιά καὶ τὸ στεγνὸ καρδίαν τὸν στόν πόντο ὁ καύτης σῦρει κ' ἀπλώνει τ' ἄσπρα του πανιά.

Φεύγει ὁ ἀργότης τὴ φωτιά καὶ ὁ βοσκὸς τὴ στάνη κ' ἡ πάχυνε λυώνουν στὸν σπαρτὸ κ' ἡ Ἀφροδίτη πού τῆς καὶ σὺν Κίθηρα λιβάδι σέρνει στὰ δάση τὸ σαρτὸ.

Καὶ τὸ φεγγάρι ἀπὸ ψηλά φρωτογελά καὶ δέχνουν τὴ γῆ μετὰ πόδι ἀλαφρὸ χεροασπῆτες ἢ Χίριτες κ' ἡ Νύμφες (ὅπου γέρνουν ἄσπρα κορμιά σὰν τὸν ἀφρὸ).

Σφύροκαπιεὶ ὁ Ἥφαιστος τοὺς κερανοῦς τοῦ Δία, Κίλυπτες λυώνουν στὴ φωτιά.

Στὴ μωραμένη κεφαλῇ ἄς δέσουμε μετὰ βία γλωρὸ στερφάν ἀπὸ μορτιά,

Ἡ ἀπὸ τ' ἄνθια πού γεννᾶ τῆς γῆς τὸ σάσιο χῶμα, καὶ στὴ βαθύσια λαγαριά, στὸ Φαῖνο ἄς θυσιάσοιμε ἀγνί, κατοῖα (ἀκούα,

ἂν θέλει ἐκεῖνον ἢ καρδιά.

Ἀδιάρκτα ὁ θάνατος χριπτα φτωχὸ κα- (λύει

ὠχρὸς ἢ πύργου βασιλιά.

Σήσιε καλότηχε, ἢ ζωὴ μικρὸς ἐλπίδες (κρύβει.

Σὲ λίγο ἢ μαυρὴ ἢ ἀγκυλιά.

Τῆς νύχτας θε νὰ σὲ κρατῇ νεκρὸ κ' οἱ (καύφριο ἴσκιαι

στοῦ Ἄδη τὸ καλύβι τὸ στενὸ.

Γλέντια κανεῖς, ὦ Σήσιε, τρωπέζια ἐκεῖ (δὲν βρίζκει,

σὲ κείνο τὸ ταξεῖδι τὸ στερνὸ.

Μετ. Α. Ε. ΔΙΑΦΑ

ΕΡΩΤΑ ΕΒΥΣΙΜΟ

(ΤΟΥ Σ. ΠΡΥΝΤΟΜ)

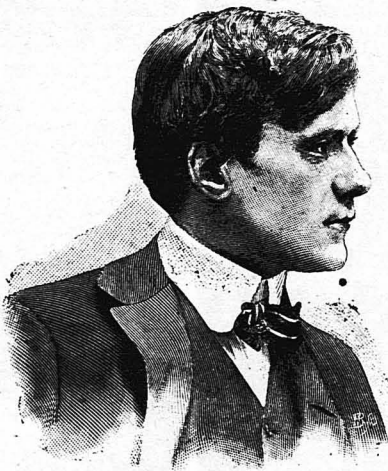
Στο ὕστερνὸ ἀναστένωμα τοῦ μαῦρου (χινωαῖφρου

ὁποῦ χαϊδεῖται ἀπαλά τὰ βοῦφρα πού (γιοῦνε)

στὴ λίμνη, σιγαμύλιμα σβουαμένο ἀπερ- (νάει

εἶνε ἢ ἰτιά καὶ τὸ νερὸ πὸς φλιβερά (μυλοῦνε....

Λέει ἢ ἰτιά : — Μαράθμα, ἄλλοι μιν, (κιάτξέ με,



Ὁ περίφημος Γάλλος γελοιογράφος Σίμ.

κ' ἡ προανιάδα μιν ἔπεσε μέσα στὰ κρυσταλλὰ σιν. Ἐστὸ, καλὲ μιν σύντροφε, νὰ γίνῃ ἄφρησε μνήμα στὴν ἀνθιαμένη μιν ἄνοιξι τὰ ὀλόταγα νερά σιν.

Γλυστοραεὶ τὸ φῦλο ἄσπου καὶ λάει νὰ κερνίση... Τὸ μαυρισμένο τὸ νερὸ κ' ἔκεινο τῆς μωλαί : —

«Ὁ μαυρισμένη ἀγάπη μιν, ἔτσι ἔνα—ἔνα φῦλο μὴν ξαναφίρει μιν ἀπὸ σὲ μένα νὰ κιάλη.

»Κακὸ μιν κάνει τὸ φιλι αὐτὸ σὲ βεβαιώνο. τόσο ὅσο τὰ χριπτεματα πού παίρνω ἀπ' τὰ κοπιὰ καὶ εἶνε ἢ ἀνωταρζήλα τὸν σὰν μὴ πληγὴ μεγάλῃ πού ὄλο πλαταινε ἀπὸ καρὸ χωρὶς νὰ κλείνη πεκί.

»Εἶνε σημάδι στὴν ἀρχὴ κ' ὕστερα τέτοιος κίλυος, πού ὅσο πρῆει δυνατὰ, τόσο καὶ κίλυος κιάει, καὶ τὰ λουλούδια ὅπου ζοῖν μέσ' στὶς ὄχιες μιν νοιούθουν κάτσο βαρὺ ἀναρνήλητὸ στὰ πόδια τὸν νὰ φτάνη.

»Μὲ βασανίσει τὸ ἀργὸ αὐτὸ ξεψυγιάμ μιν, γιατί θορῶ, ἀγάπη μιν, πὸς με ξεχνᾶς σιγά.

Ἦνάξ! τα ὄλα μαζαχιά, σκληρὸ στὸν ἔραστὴ σου τοῦ θλιβεροῦ μιν χωρισμοῦ τὰ ξεθῶρα φιλιὰ.»

Σ' ἘΝΑ ΜΩΡΟ

(ΤΟΥ ΣΙΑΛΕΡ)

Ἦ ὕπαρξι καλότηχη, στὴν (κοῖνια ἔμα κομμάσι,

θαρρεῖς γιὰ σένα γίντρην ὁ (κόσμος κ' ἡ χαρά.

Μὰ σὰν περᾶσουνε καιροὶ (καὶ ἄντρος περὶ θὲ νάσαι,

θὰ λὲς με δάκρυα: Εὐτόχη- (σα κ' ἐγὼ καμμιά φρά;

